

Arrest

nr. 153 509 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koptisch christen, afkomstig uit Manshad Minbal in de provincie Menia, en bezit u de Egyptische nationaliteit. Op 3 februari 2009 kwam u in België aan. Op 13 februari 2009 diende u als minderjarige een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen moeilijkheden te hebben ondervonden met Mohammad Ali Farhad en zijn familie, die u ervan beschuldigden de zus van Mohammed verkracht te hebben. Op 8 december 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Op 22 januari 2010 velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Zonder naar Egypte te zijn teruggekeerd diende u op 14 januari 2014 een tweede asielaanvraag in. U bleef bij de motieven die u aanhaalde in uw eerste

asielaanvraag. Daarnaast beriep u zich op problemen die uw vader Moussa Hendy Ishak Hendy (O.V. 5.861.360, CG 13/17168) ondervond met de moslimbroeders. Op 14 augustus 2013 betoogden zij in Raba Al Adawiya. De demonstranten werden aangevallen door de veiligheidstroepen. Als reactie koelden moslimbroeders hun woede door vernielingen aan te richten in openbare gebouwen, kerken en eigendommen van christenen. Diezelfde dag staken een aantal moslimbroeders het reisbureau en een bus van uw vader in brand. Uw vader legde een klacht neer bij de politie in Matai. Onder de daders had hij twee leiders van de moslimbroeders herkend: sheikh Sarwat en Ahmad Jamil. Zij werden later bij verstek ter dood veroordeeld door de rechtbank van Menia. Kort nadat uw vader een klacht indiende, werd het politiebureau in brand gestoken. De aanhangers van de moslimbroeders gingen op zoek naar uw vader. Hij werd eenmaal beschoten door moslimbroeders. De omstandigheden zijn u echter niet bekend. Zij verklaarden dat de dood van uw vader en van uw ganse familie is toegestaan. Hij vluchtte naar België en vroeg op 18 oktober 2013 asiel aan in België. Uit voorzorg sloegen ook uw moeder en uw broer op de vlucht voor de moslimbroeders. Zij vonden een onderkomen in het klooster van Wadi Al Natroun. In geval van terugkeer naar Egypte vreest ook u het doelwit te worden van de moslimbroeders.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; een proces-verbaal van het politiekantoor van Matai d.d. 14 augustus 2013 mbt de klacht van uw vader; een verklaring van de Koptische kerk van Matai d.d. 10 december 2013 over de situatie van uw familie en een internetartikel en een uittreksel van een rapport over de algemene situatie voor christenen in Egypte.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen enkel geloof hechtte aan de motieven die u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze appreciatie werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Sterker nog, uit documenten die u neerlegde in het kader van uw regularisatieaanvraag d.d. 3 september 2012 bleek dat u in een school in Antwerpen als regelmatige leerling was ingeschreven van 12 februari 2007 tot 30 juni 2010. Met andere woorden, u was in België op het moment van de in uw eerste asielaanvraag beweerde problemen in Egypte. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat u al sinds 2007 in België bent. U stelde dat u na uw weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op ingeven van uw advocaat zoveel mogelijk documenten vergaarde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zo zou u fraude gepleegd hebben om dit document van de school te bekomen (CGVS, blz. 3). Deze uitleg is weinig ernstig. Een school houdt zelf aanwezigheidsgegevens bij op basis waarvan zij dergelijke documenten kan uitreiken. Aldus dringt de conclusie zich op dat u gepoogd heeft de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat uw vader, op wiens problemen u zich in uw tweede asielaanvraag beroept, er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. In het kader van zijn (eerste) asielaanvraag werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Uw vader slaagde er namelijk niet in precieze en gedetailleerde verklaringen naar voren te brengen over de brand in zijn reisbureau en in zijn bus. Bovendien waren zijn verklaringen hierover weinig consistent. De geloofwaardigheid van dit incident komt dan ook danig op de helling te staan. Niettegenstaande uw vader verklaarde nog in contact te staan met zijn advocaat en zijn schoonvader (uw grootvader) in Egypte, kon hij geen enkel begin van bewijs aanbrengen van het proces waarbij twee door hem aangewezen beschuldigten bij verstek ter dood veroordeeld werden. Bijgevolg kon er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door uw vader aangehaalde redenen van zijn vertrek uit Egypte.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door uw vader ondergane problemen blijkt te meer uit enkele elementen in uw verklaringen. Zo is het allereerst hoogst bevreemdend dat u herhaaldelijk verklaarde dat de brandstichtingen die de bus en het reisbureau van uw vader troffen, zich voordeden op 14 augustus 2013 en dat uw vader dezelfde ochtend een klacht indiende bij de politie (CGVS, blz. 4, 5, 6) terwijl uw vader verklaarde dat de incidenten gebeurden op 13 augustus 2013 en dat hij daags nadien een klacht neerlegde (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 9).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op diverse punten tekortschieten en dat zij niet overeenstemmen met de verklaringen van uw vader. U slaagde er niet in uit te leggen hoe uw vader concreet gevisieerd werd door de moslimbroeders nadat hij een klacht tegen een aantal van hen had neergelegd bij de politie. U gaf aanvankelijk enkel aan dat zij naar hem op zoek zijn maar kon dit op geen enkele manier concreet aannemelijk maken (CGVS, blz. 7). Later wijzigde u uw verklaringen en gaf u aan dat uw vader beschoten werd door moslimbroeders. U wist echter niet wanneer en in welke omstandigheden dit incident plaats vond of wie de dader was. U antwoordde laconiek dat het beter was

de vraag aan uw vader te stellen (CGVS, blz. 10). Uw vader daarentegen repte met geen woord over een dergelijk incident. Verder kon u niet zeggen waar in Egypte uw vader de laatste twee maanden voor zijn vertrek verbleven had. Evenmin kon u aangeven wanneer uw moeder en uw broer naar het klooster in Wadi Al Natroun vertrokken. U beweerde dat de moslimbroeders niet alleen naar uw vader maar ook naar uw hele familie op zoek waren. U had echter geen idee wie precies van de moslimbroeders uw familie viseert. Gevraagd of uw moeder en uw broer concrete problemen ondervonden met de moslimbroeders, stelde u dat zij uit voorzorg naar het klooster in Wadi Al Natroun vertrokken (CGVS, blz. 7-8). Uw vader verklaarde dan weer dat acht dagen na zijn klacht bij de politie moslimbroeders naar de woning van uw familie kwamen. Zij dreigden ermee uw moeder en uw broer schade te berokkenen indien uw vader zijn klacht niet zou intrekken (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 14). U maakte hiervan geen gewag.

Aangezien u zich in uw tweede asielaanvraag beroept op de moeilijkheden die uw vader, en bij uitbreiding uw familie, in Egypte ondervonden, kan van u verwacht worden dat u van deze elementen beter op de hoogte bent en er bijgevolg meer informatie over kunt verschaffen.

Voorts is het allesbehalve aannemelijk dat u niet kon zeggen of de brandstichting in de bus en in het reisbureau van uw vader werd opgenomen in de aanklacht tegen de twee moslimbroeders tegen wie uw vader een klacht had neergelegd. Nochtans had uw grootvader specifiek voor deze zaak een advocaat aangesteld die op het proces, waarbij sheikh Sarwat en Ahmad Jamil samen met enkele honderden andere moslimbroeders ter dood werden veroordeeld, aanwezig was. U diende de naam van deze advocaat schuldig te blijven. U wist niet of de aanklacht van uw vader geleid had tot een rechtszaak. U had geen enkel idee van de stand van zaken in het dossier (CGVS, blz. 9). Uw vader beweerde daarentegen dat de brandstichtingen bij hem wel degelijk aan bod kwamen in het bewuste proces. Hij slaagde er evenwel niet in om hiervan ook maar een begin van bewijs neer te leggen en zou ook geen contact meer hebben met zijn advocaat uit schrik voor de moslimbroeders die de telefoon zouden kunnen af luisteren. (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 10-11). Dat u en uw vader zich tegenspreken over een dergelijk cruciaal aspect van uw asielrelaas en dat geen van jullie beiden concrete informatie of een begin van bewijs kunnen aanbrengen over de stand van zaken in het dossier van de klacht van uw vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is overigens merkwaardig dat u enerzijds aangaf dat uw volledige familie geïsoleerd wordt door de moslimbroeders maar dat anderzijds uw grootouders nog steeds in het ouderlijke huis in Matay wonen en dat zij thans geen problemen ondervinden. Het is nota bene uw grootvader die het dossier van uw vader zou opvolgen (CGVS, blz. 9-10).

Gelet op bovenstaande elementen kan ook aan uw asielrelaas in het kader van uw tweede asielaanvraag geen enkel geloof meer gehecht worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde incidenten en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviséerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Met betrekking tot het proces-verbaal is het merkwaardig dat dit volledig handgeschreven is, inclusief de hoofding, hetgeen vragen doet rijzen omtrent de authenticiteit van dit document. Hoe dan ook dienen documenten om bewijskrachtig te zijn en geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is. De verklaring van de Koptische kerk vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter. De situatie voor christenen in Egypte kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen enkel geloof hechtte aan de motieven die u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze appreciatie werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Sterker nog, uit documenten die u neerlegde in het kader van uw regularisatieaanvraag d.d. 3 september 2012 bleek dat u in een school in Antwerpen als regelmatige leerling was ingeschreven van 12 februari 2007 tot 30 juni 2010. Met andere woorden, u was in België op het moment van de in uw eerste asielaanvraag beweerde problemen in Egypte. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat u al sinds 2007 in België bent. U stelde dat u na uw weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op ingeven van uw advocaat zoveel mogelijk documenten vergaarde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zo zou u fraude gepleegd hebben om dit document van de school te bekomen (CGVS, blz. 3). Deze uitleg is weinig ernstig. Een school houdt zelf aanwezigheidsgegevens bij op basis waarvan zij dergelijke documenten kan uitreiken. Aldus dringt de conclusie zich op dat u gepoogd heeft de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat uw vader, op wiens problemen u zich in uw tweede asielaanvraag beroept, er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. In het kader van zijn (eerste) asielaanvraag werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Uw vader slaagde er namelijk niet in precieze en gedetailleerde verklaringen naar voren te brengen over de brand in zijn reisbureau en in zijn bus. Bovendien waren zijn verklaringen hierover weinig consistent. De geloofwaardigheid van dit incident komt dan ook danig op de helling te staan. Niettegenstaande uw vader verklaarde nog in contact te staan met zijn advocaat en zijn schoonvader (uw grootvader) in Egypte, kon hij geen enkel begin van bewijs aanbrengen van het proces waarbij twee door hem aangewezen beschuldigten bij verstek ter dood veroordeeld werden. Bijgevolg kon er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door uw vader aangehaalde redenen van zijn vertrek uit Egypte.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door uw vader ondergane problemen blijkt te meer uit enkele elementen in uw verklaringen. Zo is het allereerst hoogst bevreemdend dat u herhaaldelijk verklaarde dat de brandstichtingen die de bus en het reisbureau van uw vader troffen, zich voordeden op 14 augustus 2013 en dat uw vader dezelfde ochtend een klacht indiende bij de politie (CGVS, blz. 4, 5, 6) terwijl uw vader verklaarde dat de incidenten gebeurden op 13 augustus 2013 en dat hij daags nadien een klacht neerlegde (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 9).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op diverse punten tekortschieten en dat zij niet overeenstemmen met de verklaringen van uw vader. U slaagde er niet in uit te leggen hoe uw vader concreet gevisieerd werd door de moslimbroeders nadat hij een klacht tegen een aantal van hen had neergelegd bij de politie. U gaf aanvankelijk enkel aan dat zij naar hem op zoek zijn maar kon dit op geen enkele manier concreet aannemelijk maken (CGVS, blz. 7). Later wijzigde u uw verklaringen en gaf u aan dat uw vader beschoten werd door moslimbroeders. U wist echter niet wanneer en in welke omstandigheden dit incident plaats vond of wie de dader was. U antwoordde laconiek dat het beter was de vraag aan uw vader te stellen (CGVS, blz. 10). Uw vader daarentegen repte met geen woord over een dergelijk incident. Verder kon u niet zeggen waar in Egypte uw vader de laatste twee maanden voor zijn vertrek verbleven had. Evenmin kon u aangeven wanneer uw moeder en uw broer naar het klooster in Wadi Al Natroun vertrokken. U beweerde dat de moslimbroeders niet alleen naar uw vader maar ook naar uw hele familie op zoek waren. U had echter geen idee wie precies van de moslimbroeders uw familie viseert. Gevraagd of uw moeder en uw broer concrete problemen ondervonden met de moslimbroeders, stelde u dat zij uit voorzorg naar het klooster in Wadi Al Natroun vertrokken (CGVS, blz. 7-8). Uw vader verklaarde dan weer dat acht dagen na zijn klacht bij de politie moslimbroeders naar de woning van uw familie kwamen. Zij dreigden ermee uw moeder en uw broer schade te berokkenen

indien uw vader zijn klacht niet zou intrekken (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 14). U maakte hiervan geen gewag.

Aangezien u zich in uw tweede asielaanvraag beroept op de moeilijkheden die uw vader, en bij uitbreiding uw familie, in Egypte ondervonden, kan van u verwacht worden dat u van deze elementen beter op de hoogte bent en er bijgevolg meer informatie over kunt verschaffen.

Voorts is het allesbehalve aannemelijk dat u niet kon zeggen of de brandstichting in de bus en in het reisbureau van uw vader werd opgenomen in de aanklacht tegen de twee moslimbroeders tegen wie uw vader een klacht had neergelegd. Nochtans had uw grootvader specifiek voor deze zaak een advocaat aangesteld die op het proces, waarbij sheikh Sarwat en Ahmad Jamil samen met enkele honderden andere moslimbroeders ter dood werden veroordeeld, aanwezig was. U diende de naam van deze advocaat schuldig te blijven. U wist niet of de aanklacht van uw vader geleid had tot een rechtszaak. U had geen enkel idee van de stand van zaken in het dossier (CGVS, blz. 9). Uw vader beweerde daarentegen dat de brandstichtingen bij hem wel degelijk aan bod kwamen in het bewuste proces. Hij slaagde er evenwel niet in om hiervan ook maar een begin van bewijs neer te leggen en zou ook geen contact meer hebben met zijn advocaat uit schrik voor de moslimbroeders die de telefoon zouden kunnen afluisteren. (CGVS Moussa Hendy Ishak Hendy, blz. 10-11). Dat u en uw vader zich tegenspreken over een dergelijk cruciaal aspect van uw asielrelaas en dat geen van jullie beiden concrete informatie of een begin van bewijs kunnen aanbrengen over de stand van zaken in het dossier van de klacht van uw vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is overigens merkwaardig dat u enerzijds aangaf dat uw volledige familie gevisieerd wordt door de moslimbroeders maar dat anderzijds uw grootouders nog steeds in het ouderlijke huis in Matay wonen en dat zij thans geen problemen ondervinden. Het is nota bene uw grootvader die het dossier van uw vader zou opvolgen (CGVS, blz. 9-10).

Gelet op bovenstaande elementen kan ook aan uw asielrelaas in het kader van uw tweede asielaanvraag geen enkel geloof meer gehecht worden."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Waar verzoeker, als antwoord op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoekers vader omtrent de brand in zijn reisbureau en in zijn bus ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, alsook dat verzoekers vader geen begin van bewijs aanbrengt van het proces waarbij door hem twee aangewezen beschuldigten bij verstek veroordeeld zouden zijn, verschillende foto's neerlegt waarop de vernielingen duidelijk te zien zijn, alsook het vonnis van 28 april 2014 van de rechtbank van Menia waaruit blijkt dat de twee beschuldigten ter dood zijn veroordeeld, merkt de Raad op dat deze stukken niet van aard zijn om alsnog een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekers vader zowel deze foto's als het vonnis neerlegde in het kader van diens beroep bij de Raad gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas. De Raad bevestigde voormelde beslissing in zijn arrest nr. 143 920 van 23 april 2015 en weigerde verzoekers vader eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag beroept op dezelfde asielmotieven als zijn vader en dezelfde stukken bijbrengt, kan dienvolgens ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Wat de vijf neergelegde foto's betreft, benadrukt de Raad dat hieruit niet kan afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden de brand (en de daaruit volgende vernielingen) heeft plaatsgevonden. Evenmin kan uit deze foto's afgeleid worden dat deze brand en vernielingen betrekking hebben op de eigendommen (reisbureau en bus) van verzoekers vader. Bijgevolg vermogen deze foto's geen afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Aangaande het vonnis van 28 april 2014 van de rechtbank van Menia waaruit blijkt dat de twee beklaagden bij verstek ter dood zijn veroordeeld, benadrukt de Raad dat uit (de vertaling van) dit stuk niet kan afgeleid worden dat deze veroordeling verband houdt met de door verzoekers vader

aangehaalde problemen van brandstichting in zijn reisbureau en bus. Uit het vonnis blijkt weliswaar dat de twee beklaagden onder meer beschuldigd worden van 'brandstichting van privé- en staatseigendommen', echter zonder dat er gepreciseerd wordt om welke eigendommen het gaat. In het vonnis wordt geen enkele link gelegd met de feiten, noch wordt er direct of indirect verwezen naar de concrete feiten die aangehaald worden door verzoeker en zijn vader, namelijk de brandstichting in het reisbureau en bus en het feit dat verzoekers vader daarop volgend de twee beklaagden zou hebben aangeduid als de daders. Het feit dat uit het document blijkt dat dit vonnis werd opgevraagd door de raadsman van de familie en dat uit de bijgebrachte enveloppe blijkt dat deze documenten hem bezorgd werden met FedEx Express, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Bijgevolg vermogen ook deze stukken geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het logisch is dat hij niet even gedetailleerd en concreet de gebeurtenissen in Egypte kan omschrijven als zijn vader gezien verzoeker niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen, merkt de Raad op dat van gezinsleden, zoals *in casu* vader en zoon, die zich in het kader van hun asielaanvraag beroepen op dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot de tekortkomingen en incoherenties die in verzoekers verklaringen werden vastgesteld. Het feit dat verzoeker zich op het moment van de problemen van zijn vader met de moslimbroeders niet meer in Egypte bevond, kan geen verschoningsgrond zijn voor verzoekers vage of incoherente verklaringen over hoe zijn vader geïnterviewd werd door de moslimbroeders, door wie precies van de moslimbroeders zijn vader werd geïnterviewd en of zijn moeder en broer problemen hebben gekend met de moslimbroeders. Dergelijke elementen zijn cruciale elementen waarvan kan aangenomen worden dat, indien de aangehaalde asielmotieven op de waarheid berusten, verzoekers vader verzoeker hieromtrent zou geïnformeerd hebben en dat zowel verzoeker als zijn vader dienaangaande coherente en gedetailleerde verklaringen afleggen.

2.5. Het vluchtrelaas van verzoeker is niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. De argumentatie in het verzoekschrift dat de situatie op heden voor Koptische Christenen van dergelijke ernst is dat subsidiaire bescherming moet worden toegekend, volstaat niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

Immers, uit de COI Focus "*Egypte. Situatie van de christenen*" van 25 maart 2015, die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geveiseerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte – Veiligheidssituatie*" d.d. 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "*Egypte – veiligheidssituatie*" d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze overgemaakte informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten

worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernements Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF